

Media: ELLE **Page:** 42-43 **Published at:** 01-10-2022
Author: **Surface:** 1317.18 **Circulation:** 34300
cm²
Subjects:

BOOKS

Επιμέλεια: ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΙΜΟΥ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΞΕΚΙΝΑ ΜΕ ΒΙΒΛΙΑ-ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΑΦΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΖΟΝ.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

ΕΜΜΟΝΗ της A.S.Byatt (εκδ. Πόλις)

Το βιβλίο κυκλοφόρησε για πρώτη φορά το 1990 αποσπώντας τότε το βραβείο Booker. Ακόμα και σήμερα παραμένει φρέσκος ο μεταμοντέρνος τρόπος που δομή, μέθοδοι και είδη συγκρούονται για να δημιουργηθεί κάτι ριζοσπαστικό και καινοτόμο για την τέχνη της λογοτεχνίας και της ποίησης, αλλά και για την «τέχνη» της εμμονής.

ΕΠΟΥΛΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

του Μαξ Μπλέχερ (εκδ. Loggia)
Αυτό είναι το δεύτερο μέρος της τριλογίας που συμπληρώνεται με τα *Περιστατικά στο Εγγύς Εξωπραγματικό* και το *Φωτεινό Άντρο*. Πρωταγωνιστής είναι ο Εμμανουήλ ο οποίος πάσχει από φυματίωση των οστών. Η ζωφερή μελαγχολία της ζωής στο σανατόριο διαβρώνεται με την απελευθερωτική φαντασία του συγγραφέα.

Ο ΨΑΡΑΣ

του Τζον Λάνγκαν (εκδ. Αίολος)
Η απώλεια ενώνει δύο άντρες στο Ρέμα του Ολλανδού, έναν απομονωμένο ψαρότοπο κοντά στη Νέα Υόρκη. Μια ιστορία για έναν άντρα με το προσω-νύμιο Ψαράς ζωντανεύει και τους μπλέκει σε μια περιπέτεια σκοτεινής φαντασίας που χτυπάει τις χορδές της απώλειας, της μοναξιάς και της αφροσύνης.

ΟΥΓΚΕΤΣΟΥ ΜΟΝΟΓΚΑΤΑΡΙ. ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

του Ueda Akinari (εκδ. Άγρα)
Εννέα ιστορίες μυστηρίου γραμμένες το 1776. Σε αυτές, ιδιόμορφα όντα παράλληλων κόσμων εμφανίζονται και ταράζουν τις φεγγαρόφωτες νύχτες. Η ατμόσφαιρα είναι εξαιρετικά δαιμονική, ενίοτε και ανατριχιαστική.

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΡΧΕΙΟΘΕΤΗΣ

του Η.Χ. Παπαδημητράκου (εκδ. Κίχλη)
Απλά, τρυφερά διηγήματα στα οποία νιώθεις ότι τίποτα δεν γίνεται. Πίσω όμως από τις λέξεις ανατέλλουν μικρά, αλλά πολύτιμα συναισθήματα που μοιάζουν να έχουν γεννηθεί μόλις. Γιατί αυτή την αίσθηση έχουν: του νεογέννητου.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΕΡΑΡΑΣ (δίτομο) του Giorgio Bassani (εκδ. Gutenberg)

Είναι μια μεγάλη ευκαιρία να διαβάσουμε το σημαντικό έργο του Ιταλού λογοτέχνη και να μάθουμε μέσα από τα μάτια του την Ιστορία της Ιταλίας και της εκεί εβραϊκής κοινότητας κατά τη διάρκεια και μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΝΕΡΟ (εκδ. Πατάκη) είναι ένα από τα βιβλία που αγαπήσαμε τους προηγούμενους μήνες. Γι' αυτό αναζητήσαμε τη συγγραφέα του, **Jessica Andrews**, η οποία μας μίλησε για την ηρωίδα της τη Lucy και τη σημασία της τάξης της.

«Έγραψα το *Θαλασσινό Νερό* όταν ήμουν 24 ετών, μένοντας σε ένα μικρό εξοχικό σπίτι στο Donegal, στη δυτική ακτή της Ιρλανδίας. Ήμνα εκεί μόνη, με ελάχιστα χρήματα για οκτώ μήνες. Δεν ήξερα αν θα μπορούσα να γράψω ένα μυθιστόρημα ή αν αυτό που έγραφα θα εκδοθεί ποτέ. Σήμερα είμαι 30 ετών και η ζωή μου έχει αλλάξει με πολλούς τρόπους από τότε. Αισθάνομαι πολύ πιο συγκεντρωμένη από ό,τι στα 24 μου, αλλά κοιτάζοντας πίσω, θαυμάζω την αποφασιστικότητά μου. Πάντα μου άρεσε να γράφω. Έγραφα ιστορίες, θεατρικά έργα και ποιήματα ως παιδί και κρατούσα ημερολόγιο για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου. Νομίζω ότι η αγάπη μου για το γράψιμο πηγάζει από το διάβασμα. Μεγάλωσα σε μια εργατική κοινότητα και άρχισα να γράφω το *Θαλασσινό Νερό* γιατί φοβόμουν ότι οι ιστορίες της οικογένειάς μου και των γυναικών γύρω μου θα ξεχνιούνταν αν δεν τις έγραφα. Η εργατική τάξη στα Βρετανικά μυθιστορήματα συχνά απεικονίζεται μέσα από τον σκληρό, πατριαρχικό,

κοινωνικό ρεαλισμό. Ήθελα να γράψω για την τάξη μου με τρόπο που να αντικατοπτρίζει τη δική μου εμπειρία. Η καταγραφή μιας εμπειρίας στη λογοτεχνία την εξυψώνει και της δίνει σημασία και είναι σημαντικό για τους ανθρώπους να βλέπουν τις εμπειρίες της εργατικής τάξης να αντιπροσωπεύονται εκεί έξω. Χρειαζόμαστε περισσότερες φωνές της εργατικής τάξης στη λογοτεχνία. Υπάρχουν τόσο διαφορετικοί τρόποι να ανήκεις στην εργατική τάξη και θα πρέπει να υπάρχει χώρος για όλες αυτές τις ιστορίες. Ωστόσο, ως κορίτσι της εργατικής τάξης έγινα συγγραφέας. Σπούδασα στο τμήμα Αγγλικής Λογοτεχνίας και Γλώσσας στο King's College του Λονδίνου. Είμαι το πρώτο άτομο στην οικογένειά μου που πήγε στο πανεπιστήμιο και πάλεψα για να τα καταφέρω. Δεν είχα τα εργαλεία για να καταλάβω ότι όλα όσα ένιωθα λάθος συνδέονταν με την ταξική μου ταυτότητα και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να εσωτερικεύσω πολλή ντροπή. Μετά το πανεπιστήμιο, δούλεψα σε μια παμπ για μερικά χρόνια, γράφοντας ποιήματα και άρθρα πριν από τη Βάρδιά μου. Όταν πέθανε ο παππούς μου, άφησε πίσω του ένα μικρό χρηματικό ποσό, το οποίο χρησιμοποίησα για να κάνω μεταπτυχιακό στη Δημιουργική Γραφή. Αποφάσισα να μετακομίσω στην Ιρλανδία, στο μικρό, άδειο εξοχικό σπίτι του παππού μου και να δώσω στον εαυτό μου χρόνο και χώρο για να

κοινωνικό ρεαλισμό. Ήθελα να γράψω για την τάξη μου με τρόπο που να αντικατοπτρίζει τη δική μου εμπειρία. Η καταγραφή μιας εμπειρίας στη λογοτεχνία την εξυψώνει και της δίνει σημασία και είναι σημαντικό για τους ανθρώπους να βλέπουν τις εμπειρίες της εργατικής τάξης να αντιπροσωπεύονται εκεί έξω. Χρειαζόμαστε περισσότερες φωνές της εργατικής τάξης στη λογοτεχνία. Υπάρχουν τόσο διαφορετικοί τρόποι να ανήκεις στην εργατική τάξη και θα πρέπει να υπάρχει χώρος για όλες αυτές τις ιστορίες. Ωστόσο, ως κορίτσι της εργατικής τάξης έγινα συγγραφέας. Σπούδασα στο τμήμα Αγγλικής Λογοτεχνίας και Γλώσσας στο King's College του Λονδίνου. Είμαι το πρώτο άτομο στην οικογένειά μου που πήγε στο πανεπιστήμιο και πάλεψα για να τα καταφέρω. Δεν είχα τα εργαλεία για να καταλάβω ότι όλα όσα ένιωθα λάθος συνδέονταν με την ταξική μου ταυτότητα και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να εσωτερικεύσω πολλή ντροπή. Μετά το πανεπιστήμιο, δούλεψα σε μια παμπ για μερικά χρόνια, γράφοντας ποιήματα και άρθρα πριν από τη Βάρδιά μου. Όταν πέθανε ο παππούς μου, άφησε πίσω του ένα μικρό χρηματικό ποσό, το οποίο χρησιμοποίησα για να κάνω μεταπτυχιακό στη Δημιουργική Γραφή. Αποφάσισα να μετακομίσω στην Ιρλανδία, στο μικρό, άδειο εξοχικό σπίτι του παππού μου και να δώσω στον εαυτό μου χρόνο και χώρο για να

γράψω ένα μυθιστόρημα. Η έκδοσή του μου πρόσφερε ένα είδος πολιτιστικού κεφαλαίου, που σημαίνει ότι ο κόσμος ακούει αυτά που έχω να πω, κάτι που σπάνια συνέβαινε όταν ήμουν νεότερη, όταν δούλευα σε μπαρ και café. Το να καταλαμβάνω περισσότερο χώρο στον κόσμο μου έχει δώσει μια αίσθηση αυτοεκτίμησης. Ωστόσο, τα μυθιστορήματα νεαρών γυναικών συχνά επικρίνονται ως "αυτοαναφορικά" ή "σολιψιστικά", κάτι που θεωρώ ότι μας μειώνει. Νομίζω ότι τα κορίτσια πρέπει να αντισταθούμε σε αυτό και να διεκδικήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο χώρο με τα λόγια και τις ιδέες μας. Το *Θαλασσινό Νερό* είναι ένα μυθιστόρημα για το πώς να φτιάξεις έναν χώρο για τον εαυτό σου στον κόσμο, ενώ το *Milk Teeth* (το δεύτερο βιβλίο μου) έχει να κάνει με το αν μπορείς να επιτρέψεις στον εαυτό σου να καταλάβει αυτόν τον χώρο αν τον βρεις. Αφορά, επίσης, τους τρόπους με τους οποίους μας διδάσκουν να περιορίζουμε το σώμα και τις επιθυμίες μας». ●